

[Pia Kjærsgaard]

I hvert fald nogle af ordførerne har sagt, at det er noget, man også skal tage stilling til, når der afholdes et folketingsvalg; specielt Venstres og De Konservatives ordførere hængte sig meget op på den formulering. Dertil har jeg kun at sige, at hvis Venstre og De Konservative i tiden op til et folketingsvalg kan komme med nogle eksempler på, hvilke forslag de har fremsat til beslutning i denne folketingsaal, er det intet værd. Det er intet værd, at man kommer med programmerklæringer, debatoplæg eller kataloger; man skal komme med forslag, som kan blive grundigt diskuteret.

Indenrigsministeren mente, at det var dybt komplicerede spørgsmål; andre ordførere har sagt, at det var for enkle spørgsmål. Jeg synes faktisk, at de partier, som af forskellige årsager, men samstemmende er imod, at der bliver afholdt en folkeafstemning, skulle tage at koordinere deres ordførertaler lidt, for hvordan kan det være dybt komplicerede spørgsmål og samtidig være alt for enkle spørgsmål?

Fru Lissa Mathiasen fra Socialdemokratiet spurgte, hvor mange gange det her ville blive afvist. Jeg kan kun sige til Socialdemokratiet og resten af ordførerne, at dette forslag vil Fremskridtspartiet fremsætte igen og igen og igen, uanset om Folketinget bliver ved med at afvise det. Jeg er sikker på, at et stykke længere hen ad vejen vil der være forståelse for, at der sagtens kan afholdes en folkeafstemning om dette forslag.

Jeg ved ikke, hvornår Det Konservative Folkeparti har tænkt sig at fremkomme med deres opstramninger i folketingsalen. Vi bør dog tage de diskussioner og blive ved med at tage de diskussioner; det er fortsat et spørgsmål, som ligger befolkningen utrolig meget på sinde, og naturligt nok. Og jeg ved ikke, hvorfor spørgsmålet ikke er egnet til at afholde en folkeafstemning om. Der må jeg så sige til hr. Fischer, at Maastricht-traktaten kunne man to gange afholde en folkeafstemning om. Det var dog også et utrolig kompliceret spørgsmål, men den danske befolkning forstod faktisk grundigt og nøjagtigt at sætte sig ind i problematikken. Der er ingen tvivl om – og det viser adskillige meningsmålinger også – at den danske befolkning var vældig godt oplyst om, hvad der stod i Maastricht-traktaten, og netop på grund af at vi havde en folkeafstemning.

Når man lægger ting ud til folkeafstemning, er der ingen tvivl om, at emnet bliver debatteret. Det bliver ikke et spørgsmål om personer, som det meget ofte bliver op til en folketingsvalgkamp: Hvem skal være statsminister, hvem er bedst til det ene, og hvem er bedst til det andet? Nej, man diskuterer det enkelte emne, og det er en meget væsentlig årsag til, at også dette spørgsmål er særdeles velegnet til en folkeafstemning. Det er i øvrigt alle spørgsmål. Der er ingen spørgsmål, der er for komplicerede til, at den danske befolkning kan tage stilling. Hvad regner man dog den danske befolkning for? Hvad er det dog, politikere tror om den danske befolkning, siden man ikke mener, at man kan tage stilling til disse spørgsmål?

Jeg vil godt spørge Det Konservative Folkeparti: Går man generelt imod folkeafstemninger, eller er det kun på enkelte spørgsmål, man ikke ønsker folkeafstemninger?

Fru Birthe Rønn Hornbech var også inde på, at det var en forenkling af debatten. Jeg må nok sige, at jeg synes, fru Birthe Rønn Hornbech forenkledede debatten utroligt i nedadgående retning. Der er ikke tale om, som fru Birthe Rønn Hornbech nævnte, at vi vil smide folk ud. Hvad er dog det for en primitiv måde at omtale dette dybt alvorlige problem på?

Fru Birthe Rønn Hornbech ved udmærket godt, at også Fremskridtspartiet ønsker, at den hjælp, der skal ydes, gives økonomisk og humanitært i nærheden af de områder, hvor der nu engang er krig, og hvor man bedst lægger hjælpen. Det vil svare sig ganske godt både økonomisk og på mange andre områder, og fru Birthe Rønn Hornbech ved udmærket godt, at det synspunkt har Fremskridtspartiet også; det er ikke noget, som andre partier skal tage patent på. Vi synes bare fortsat, at den tilstrømning, der er til det her land, ikke kan accepteres, og at man bør debattere det her problem alvorligt.

Så må jeg sige til fru Birgitte Husmark, som ikke mente, at man kunne tage stilling til personspørgsmål ved en folkeafstemning, at utrolig mange sager, som vi diskuterer her, faktisk alle jo i virkeligheden er personspørgsmål. Palæstinensersærlovgivningen var så sandelig personspørgsmål. Det kan man åbenbart godt diskutere i Folketinget, men man ønsker ikke at lægge det ud til en folkeafstemning.